

Arrest

nr. 284 039 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 maart 2022 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoekt op 5 mei 2022 om internationale bescherming. Op 19 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren op 14 juli 1994 in het dorp Villa Paz in Jamundi (departement Valle del Cauca), als jongste van drie broers. Uw vader en moeder gingen uit elkaar toen u nog klein was, waarna uw vader slechts zelden op bezoek kwam. In 1999 verhuisde uw hele familie (langs moederskant) tijdelijk naar Bogota wegens de toenmalige situatie in uw dorp (sociale controles van bendes, paramilitairen, AUC en FARC). Ook sprak één van uw ooms met de pers over de gewapende groeperingen, waardoor jullie gevaar liepen. Na ongeveer twee jaar keerden jullie terug naar jullie leven in Villa Paz, en werd vervolgens uw oom vermoord. Daarnaast werd uw moeder achterdochtig over uw seksualiteit, omdat u vrouwelijk gedrag vertoonde en er geroddeld werd over u in het dorp. Omdat uw moeder zich schaamde hierover, alsook vanwege de moord op uw oom en de veiligheidssituatie in het dorp, besloot ze enkele maanden later (eind 2001) samen met u in Bogota te gaan wonen. Uw moeder ging er werken in een restaurant, en u ging naar school. In 2008 keerde u samen met uw moeder terug naar het dorp (Villa Paz), omdat het er opnieuw veiliger geworden was en uw vrouwelijk gedrag ook verminderd was door de controle van uw moeder. Jullie hielden echter ook de kamer in Bogota, en u leefde eigenlijk zowel in uw dorp als in de stad. Ook uw moeder keerde terug naar de stad in 2012.

Nadat u uw middelbare school afrondde in 2012 besloot u uw legerdienst te gaan doen. U wilde ver weg zijn van iedereen en kunnen zijn wie u wilde zijn. Tijdens uw dienst ontmoette u uw eerste homovrienden, wat u veel geholpen heeft om te zijn wie u bent. Toen uw legerdienst ongeveer een jaar later (eind 2013) afgelopen was, keerde u terug naar Bogota en vervolgens ook uw dorp. U bleef enkele maanden bij uw familie in Villa Paz, maar ging nadien opnieuw naar Bogota en verkreeg er een job in dezelfde restaurantketen als uw moeder. Intussen had u homovrienden met wie u begon uit te gaan naar homobars- en discotheken, en begon men op het werk over u te roddelen. Toen uw moeder u een tweede maal confronteerde bevestigde u haar uiteindelijk dat u homoseksueel bent. Uw moeder zei dat ze dit respecteerde maar dat u niet langer bij haar kon wonen. Vervolgens verbleef u enkele dagen bij u vriend, waarna uw moeder u echter vroeg om terug te komen. Hierna begonnen jullie te zoeken naar een universiteit, omdat uw moeder wilde dat u zich met andere zaken zou bezighouden, en begon u een opleiding tot chef-kok. Niet veel later hoorde uw moeder echter een getuigenis van een bekende persoon op tv, die verklaarde dat een priester hem genezen had van zijn homoseksualiteit, en veranderde haar houding naar u toe opnieuw. Ze zei dat u niet zo geboren was en dat u naar deze priester moest gaan zodat hij u kon genezen. Door de problemen met uw moeder, ervaringen van racisme, en het feit dat uw seksualiteit niet aanvaard werd in uw dorp, werd u wanhopig en begon u geld te sparen om Colombia te verlaten.

In juni 2017 trok u naar Brazilië omdat u daar een vriend had en een plaats om naartoe te gaan. U ging er aan de slag in een hostel en bleef er bijna twee jaar. U keerde in die periode slechts één keer terug naar Colombia, een tweetal weken, om uw vrienden en familie te zien. In april 2019 reisde u van Brazilië naar Ibiza, waar u bij een ver familielid van uw nicht verbleef. Van daaruit reisde u ook nog naar Duitsland en Italië, waar u internetvrienden gingen bezoeken. Toen uw 90-dagen visum bijna vervallen was reisde u naar Argentinië, omdat er in Brazilië op dat ogenblik veel moorden waren op mensen van de LGBT-gemeenschap en u vreesde dat u iets zou overkomen. Ook waren de eigenaars van het hostel waar u in Brazilië werkte Argentijnen, waardoor het makkelijker voor u was om er werk te vinden, en kon u er gratis studeren. U leerde er Duits en werkte onder meer in een café voor de LGBT-gemeenschap, als ober voor vrienden, en in een discotheek. Door de Venezolaanse vluchtelingencrisis was het proces om uw verblijf in Argentinië te legaliseren echter lang geworden. In combinatie met de coronapandemie, waardoor u niet meer kon werken en zonder geld geraakte, deed dit u in maart 2021 terugkeren naar Colombia. U bezocht er eerst uw vrienden in Bogota en Cali, en ging nadien terug naar uw dorp. Vanwege uw seksualiteit, en ook omdat er geen werk is in het dorp, keerde u na drie weken echter terug naar Bogota. U verbleef er bij een nicht toen de nationale staking en sociale protesten begonnen, en dissidenten van de FARC geweld veroorzaakten.

De situatie in Bogota was afschuwelijk, altijd hoorde u mensen op straat schieten. Omdat uw nicht een gezin had was het voor u moeilijk om bij haar te blijven, en ging u bij een vriendin van de universiteit wonen. U werkte soms voor deze vriendin, alsook voor een restaurant in de buurt. Nadat u ruzie kreeg met deze vriendin ging u nog drie maanden alleen wonen in de homowijk in Bogota, totdat u genoeg geld gespaard had en Colombia opnieuw verliet op 7 maart 2022. U vloog toen naar een vriend in Duitsland bij wie u kon verblijven tijdens uw asielprocedure, omdat u bang was om in een opvangcentrum te wonen. Omdat uw vriend en zijn partner echter ruzie kregen over uw aanwezigheid, moest u vertrekken en besloot u naar Spanje te gaan omdat u geen Engels spreekt. U verbleef er zo'n 20 dagen in een hostel maar hoorde dat er veel mensen uit het Midden-Oosten zijn waar u erg bang van was. Toen u (bijna) geen geld meer had vloog u van Spanje naar België en besloot u hier een verzoek om internationale bescherming

in te dienen, of u nu in een opvangcentrum moest verblijven of niet. Na aankomst in België verbleef u eerst ongeveer een week bij een vriend, waarna u uw verzoek om internationale bescherming indiende op 5 mei 2022.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, uw geboorteakte, een brief die bevestigt dat u Afro-Colombiaan bent en afkomstig uit het dorp Villa Paz, de gelegaliseerde handtekeningen van de personen die bevestigen dat u van het dorp bent, en een document van de Speciale Jurisdictie voor Vrede waarin bevestigd wordt dat uw dorp gedurende enkele jaren te maken had met ernstig geweld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat de ernst van uw vrees ondermijnd wordt door de vaststelling dat u in 2017 reeds Colombia verliet om gelukkig te kunnen zijn in een andere plaats van de wereld, en te kunnen zijn wie u bent (CGVS p.8). U verwees meer bepaald naar de problemen met uw moeder, die wilde dat u zich door een priester zou laten genezen van uw homoseksualiteit, geïsoleerde situaties wegens de kleur van uw huid en het feit dat uw seksualiteit niet aanvaard was in uw dorp. U werd naar eigen zeggen wanhopig en begon geld te sparen om te vertrekken uit Colombia (CGVS p.8). Bijgevolg reisde u in juni 2017 naar Brazilië, waar een vriend van u woonde waarbij u terecht kon (CGVS p.9). In totaal bleef u bijna twee jaar in Brazilië, meer bepaald tot april 2019 (CGVS p.10), maar doorliep u daar destijds vreemd genoeg geen procedure om internationale bescherming te verkrijgen (zie verklaring DVZ vraag 22 p.10). Meer nog, u keerde tijdens uw verblijf in Brazilië zelfs terug naar Colombia voor twee weken, omdat u al meer dan twee jaar zonder uw vrienden in Colombia was, en zonder iets te weten over Colombia (CGVS p.10). U bezocht destijds bovendien ook uw familie in uw geboortedorp (CGVS p.10), waar uw seksualiteit nochtans niet aanvaard werd en hetgeen één van de voornaamste redenen voor uw vertrek uit het land vormde. Hoewel u destijds slechts twee weken in Colombia verbleef, plaatst uw terugkeer onvermijdelijk vraagtekens naast de ernst en de gegrondheid van uw vrees en nood aan internationale bescherming. Temeer daar uit de foto's die u destijds op Facebook plaatste blijkt dat u erg enthousiast was om terug te keren, en u tijdens die twee weken kennelijk ook een mooie tijd met vrienden en familie beleefde (zie foto's facebook van 20 november 2018 tot 5 december 2018).

Daarenboven reisde u in april 2019 vanuit Brazilië naar Spanje (Ibiza) waar u bij een ver familielid van een nicht van u verbleef (CGVS p.11), maar maakte u ook van deze gelegenheid opvallend genoeg geen gebruik om internationale bescherming aan te vragen op Europees grondgebied. U was immers bijna 90 dagen (de volledige duurtijd van uw visum) in Europa, en bezocht naast Ibiza ook nog Madrid, Barcelona, Italië (Turijn) en zelfs Duitsland (Berlijn) – (zie foto's facebook van 27 april 2019 tot 15 juli 2019 en CGVS p.11). Vervolgens reisde u in juli 2019 van Ibiza naar Argentinië, omdat er in Brazilië op dat ogenblik heel veel moorden op mensen van de LGBT-gemeenschap waren, en u bang was dat er iets met u zou gebeuren (CGVS p.11). Dat u ondanks deze vrees geen stappen ondernam om uw toenmalige verblijf in Europa, hetzij via een asielaanvraag hetzij via een andere procedure, te verlengen, is opnieuw opmerkelijk, ook al had u connecties in Argentinië en was het voor u makkelijk om daar werk te vinden (CGVS p.11). Voorts is het aannemelijk dat het proces om uw verblijf in Argentinië te legaliseren lang duurde wegens de Venezolaanse vluchtelingencrisis, en dat u door de (corona)pandemie niet meer kon werken en zonder geld raakte (CGVS p.12). Dat u hierdoor echter besloot om in maart 2021 opnieuw terug te keren naar Colombia, ondanks de problemen die u er eerder ervaarde omwille van uw seksuele geaardheid en huidskleur (zie supra, CGVS p.8), doet wederom minstens enige afbreuk aan de ernst van de vrees die u verklaart te hebben in uw thuisland. Bovendien bezocht u destijds opnieuw niet enkel Bogota, maar ook Cali en zelfs Villa Paz (CGVS p.12), uw geboortedorp waar uw seksualiteit volgens u allesbehalve aanvaard wordt, nog steeds één van de hoofdredenen van uw initiële vertrek in 2017.

Wat betreft uw terugkeer in 2021 verklaarde u dat het nadien zeer onrustig werd in Colombia, zowel op het platteland als in de steden waar mensen kwamen betogen. Ook in Bogota, waar u eerst bij een nicht verbleef en nadien zelf iets huurde tot aan uw laatste vertrek in maart 2022, was de situatie volgens u afschuwelijk. U ging één dag mee betogen maar keerde na een kwartier terug omdat u vreesde voor uw leven (CGVS p.12). Hoewel er van april tot december 2021 inderdaad een reeks protesten plaatsvond in Colombia en er bij confrontaties met de autoriteiten gewonden en zelfs doden vielen, dient te worden opgemerkt dat er in deze context geen persoonlijke vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld, bijvoorbeeld vanwege uw seksuele geaardheid of uw huidskleur. Uw bijkomstige verklaring dat de prijzen gedurende de opstanden omhoog gingen, er gebrek was aan alles, u geen eten kon kopen en bijna 20 kilo afviel (CGVS p.13), alsook dat u in paniek was en honger had (CGVS p.14), lijkt bovendien niet te rijmen met de foto's die u gedurende deze periode op uw facebookpagina plaatste (zie foto's van 2 mei 2021 tot 28 oktober 2021). U kon immers nog ontspannen in onder meer iets wat lijkt op een hotelkamer, alsook aan het strand van Cartagena, en u verklaarde destijds ook twee jobs gehad te hebben (CGVS

p.13), waardoor het er eerder op lijkt dat u, in tegenstelling tot wat u zelf wilde laten uitschijnen, wel over voldoende zelfredzaamheid en financiële draagkracht beschikte.

Bovenstaande vaststellingen doen minstens afbreuk aan de ernst van de door u geschetste asielmotieven. U verliet Colombia in 2017 immers om dezelfde redenen als diegene die u nu inroept om niet terug te willen of kunnen keren, met name om te kunnen zijn wie u bent (CGVS p.8), en omdat u er als homoseksueel niet echt aanvaard en gediscrimineerd wordt (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Desondanks keerde u nog twee maal terug naar Colombia, en nam u er de draad van uw leven van maart 2021 tot maart 2022 zelfs opnieuw op, hetgeen er niet op wijst dat u toen een nood aan bescherming had. Daarbij is het opmerkelijk dat u Colombia in maart 2022 naar eigen zeggen verliet met het idee om asiel aan te vragen, en naar Duitsland reisde omdat u er een vriend had bij wie u kon verblijven tijdens dit proces gezien u bang was om in een opvangcentrum te wonen (CGVS p.18). U bleef echter één of twee weken in Duitsland zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met als verklaring dat uw vriend en zijn partner ruzie hadden over uw aanwezigheid en u vervolgens niet langer bij hen kon blijven (CGVS p.18). Het CGVS ziet echter niet in hoe deze onenigheid u ervan verhinderde om alvast een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland, hetgeen wederom vraagtekens plaats naast uw nood aan internationale bescherming. Dat u bang was om in een opvangcentrum te gaan wonen (CGVS p.18) is enigszins begrijpelijk, maar kan tegelijk evenmin overtuigen daar u niet eens probeerde om de opvangsituatie in Duitsland bijvoorbeeld verder uit te klaren en meteen naar Spanje vloog. U vroeg in Spanje echter evenmin asiel aan, hoewel u ongeveer 20 dagen in Madrid verbleef. De reden die u hieraan gaf, met name dat er in Spanje heel veel mensen van het Midden-Oosten zijn en u heel bang was daarvan (CGVS p.18), is minstens bedenkelijk en ondermijnt de ernst van de door u voorgehouden vrees ten aanzien van Colombia evenzeer.

Voorts brengt u met betrekking tot uw seksuele geaardheid geen enkel concreet vervolgingsfeit naar voren, maar stelt u louter op algemene wijze dat u in Colombia niet zou kunnen zijn wie u bent, niet in uw dorp kan leven door uw seksualiteit en dat de regering de personen van de LGBT-gemeenschap niet kan beschermen (CGVS p.16). Wat uw dorp betreft kan echter opgemerkt worden dat u doorheen uw leven verschillende jaren in Bogota heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, en ook verschillende jaren in het buitenland wist te overleven. Dat uw dorp, Villa Paz, de enige plaats zou zijn in Colombia waar u zou kunnen leven (maar waar het tegelijk voor u onmogelijk zou zijn om te leven), maakt u bijgevolg niet aannemelijk. Bovendien verklaarde u over uw dorp dat jullie er niet kunnen leven omdat men er altijd het risico loopt om vermoord te worden, voor maakt niet uit wat, maar legt u wat dit betreft geen enkele link met uw seksuele geaardheid (CGVS p.16). U vreest meer bepaald slachtoffer te zullen worden van het algemene geweld in uw dorp (CGVS p.16), waarvoor echter dient verwezen te worden naar de analyse van de veiligheidssituatie in Colombia onderaan deze beslissing. Hierbij kan verder nog opgemerkt worden dat u ondanks deze vrees wel nog terugkeerde naar uw dorp in 2018 alsook twee keren in 2021, toen u opnieuw in Colombia verbleef, hetgeen eveneens minstens vraagtekens plaats naast uw inroeping van dit asielmotief. Daarnaast stelt u dat u niet 'officieel' of openlijk homoseksueel kan zijn in Colombia, om slechte en/of oncomfortabele situaties te voorkomen, en dat u enkel op twee plaatsen uzelf kon zijn, met name tijdens de Gay Prides op straat en ook in de homowijk en homobars van de stad (CGVS p.16). Gevraagd naar incidenten gelinkt aan uw seksuele geaardheid, verwees u echter louter naar geïsoleerde feiten waar u zelf nooit veel aandacht aan hebt gegeven, zoals commentaren over uw homoseksualiteit, aanmaningen om weg te gaan en een incident waarbij er gespuwd werd op u of de vloer (CGVS p.16-17). Het naar het hoofd geslingerd krijgen van denigrerende opmerkingen, hoe betreurenswaardig ook, kan echter onmogelijk gelijkgesteld worden met vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit de, tevens aan het administratief dossier toegevoegde, informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt niet dat elke homoseksueel of transgender uit Colombia omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. Colombia beschikt immers over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankert en de Colombiaanse overheid ondernam doorheen de jaren reeds succesvolle pogingen inzake anti-discriminatie. Fysiek geweld maakte u enkel mee bij uw eigen moeder (CGVS p.17), die toen u nog jong was vermoedens kreeg over uw seksualiteit, zich schaamde ten aanzien van de dorpelingen, en om die reden met u naar Bogota verhuisde (CGVS p.5). U zou vroeger meer bepaald door haar geslagen zijn en later ook uit huis gezet toen u uiteindelijk toegaf dat u homoseksueel was (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, CGVS p.7). Uw moeder vroeg u echter na enkele dagen al om opnieuw bij haar te komen wonen, hetgeen u ook deed, totdat er opnieuw problemen

ontstonden tussen jullie vanwege uw geaardheid en u Colombia de eerste keer verliet in juni 2017 (CGVS p.7-8). Ook dit kan echter niet gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarbij is het noemenswaardig dat u op uw facebookpagina verschillende foto's van uw moeder postte (zie foto's facebook van 19 augustus 2016 tot 6 september 2016) waarbij u haar onder meer een gelukkig verjaardag wenste en aangaf dat u veel van haar houdt, hetgeen niet meteen zeer ernstige problemen tussen u en uw moeder laat vermoeden. Ook kan hierbij herhaald worden dat u na uw initiële vertrek uit Colombia in 2017 nog terugkeerde in 2018 en 2021, en destijds ook steeds uw familie in het dorp bezocht (CGVS p.10, 12), wat evenmin wijst op een zwaar verzuurde familiale relatie. Daarenboven is het CGVS van mening dat u als homoseksuele man, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden en uw verleden, in de stedelijke regio's van Colombia een normaal leven kan uitbouwen. Zo heeft u onder meer uw middelbaar onderwijs kunnen afronden alsook een koksopleiding in Bogota gevolgd (CGVS p.6-8), en heeft u ook verschillende werkervaringen in restaurants in Bogota (CGVS p.7, 13). U ontmoette uw eerste Colombiaanse homovrienden tijdens uw legerdienst, hetgeen u omschreef als een goede ervaring die u heeft geholpen om te kunnen zijn wie u bent (CGVS p.7). Na uw legerdienst had u ook in Bogota homovrienden met wie u uitging in het 'homonachtleven' (CGVS p.7), en daarnaast nog vriendinnen van uw koksopleiding (CGVS p.17). Toen u een persoonlijke ruzie kreeg met één van deze vriendinnen bij wie u verbleef na uw terugkeer uit Argentinië, bleek u voorts ook in staat om een andere verblijfplaats in de homowijk van Bogota te vinden (CGVS p.13).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Bijgevolg kan het CGVS u niet erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch de status van subsidiair beschermde toekennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, uw geboorteakte, een brief die bevestigt dat u Afro-Colombiaan bent en afkomstig uit het dorp Villa Paz, alsook een document van de Speciale Jurisdictie voor Vrede (JEP) waarin bevestigd wordt dat uw dorp gedurende enkele jaren te maken had met geweld, kunnen bovenstaande appreciatie niet beïnvloeden. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, alsook de brief die bevestigt dat u Afro-Colombiaan uit Villa Paz bent, ondersteunen immers louter uw nationaliteit, identiteit en herkomst, elementen die echter niet ter discussie staan maar evenmin tot een automatische toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus kunnen leiden. Het document van de Speciale Jurisdictie voor Vrede (JEP) toont op haar beurt aan dat uw dorp, Villa Paz, inderdaad te maken had met geweld in het verleden, hetgeen de (tijdelijke) verhuis van uw familie naar Bogota in 1999 – zoals u zelf ook aangaf (CGVS p.3-5) – verklaart, maar betreft verder geen actueel element dat in casu zou wijzen op een nood aan internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de

beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens van mening is dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing. Hij geeft toelichting bij de rechtsbeginselen die hij geschonden acht en meent dat uit hetgeen hij verder uiteenzet blijkt dat de adjunct-commissaris niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier, tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker stelt ernstig gegriefd te zijn door de motivering in de bestreden beslissing dat zijn seksuele geaardheid, die niet in twijfel wordt getrokken, op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) in de eigen COI Focus “*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*” van 17 december 2021 erkent dat er nog steeds sprake is van discriminatie en geweldplegingen. Waar uit die informatie blijkt dat Colombia wat betreft het juridisch kader bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort, kan er volgens verzoeker toch niet zomaar gesteld worden dat het juridisch kader in Colombia als ‘voldoende’ beschouwd kan worden ter bescherming van zijn rechten als LGBTQI, ter illustratie waarvan hij citeert uit voormelde COI Focus (p. 37). Verzoeker merkt verder op dat voormelde COI Focus er melding van maakt dat vele ouders in Colombia hun kinderen die homoseksueel zijn willen laten “genezen” door religieuze leiders, wat hem ook zou zijn overkomen.

Verzoeker vervolgt:

“Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS zijn verklaringen verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd. Verzoeker heeft net geprobeerd om in andere landen, zoals Brazilië, wél een leven uit te bouwen.

Dat er uiteraard een groot verschil is tussen een leven uitbouwen in Colombia, als homoseksueel, en even twee weken familie gaan bezoeken.

Verzoeker merkt hierbij op dat de bestreden beslissing voornamelijk gebaseerd is op foto's die verzoeker op zijn Facebook heeft gepost, doch verzoeker werd hier niet mee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud!

Dit getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur in hoofde van de verzoeker. Hij wenst ook op te merken dat het échte leven niet altijd overeenstemt met hoe een leven wordt geportretteerd op sociale media.

Meer zelfs. Verzoeker vluchtte voornamelijk weg naar zijn zogenaamd leven op sociale media, om te verbergen hoe moeilijk hij het had om zich in Colombia geaccepteerd te voelen.

Het CGVS houdt hiermee geen rekening, noch confronteerde verzoeker hiermee tijdens zijn persoonlijk onderhoud.”

Verzoeker stelt verder dat het duidelijk is dat er wat betreft de situatie van homoseksuelen in Colombia een groot verschil is tussen wat er in de wet staat en hoe het er in de praktijk aan toe gaat. Dit wordt

volgens hem bevestigd door het artikel *"LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice"* van Washington Office on Latin America (WOLA) van 3 juli 2020, waaruit hij citeert. Verzoeker wijst er verder op dat Human Rights Watch in een rapport over Colombia van 2022, waaruit hij citeert, aanhaalt dat er nog steeds een hoog niveau van geweldplegingen tegen LGBTQI-personen wordt geregistreerd en dat er sprake is van overmatig politiegeweld tegen personen behorend tot de LGBTQI-gemeenschap. Verzoeker vervolgt dat ook Justice for Colombia sinds de uitbraak van de Covid-19-pandemie een stijging van geweldplegingen tegen LGBTQI-personen noteerde en citeert uit het artikel *"Sharp rise in attacks as 76 LGBT people murdered in Colombia in 2020"* van 26 februari 2021.

Verzoeker stelt verder als volgt:

"Verzoekende partij wenst nogmaals op te merken dat het CGVS zijn verklaringen op een verkeerde manier geïnterpreteerd hebben.

Zij motiveert dat verzoeker nooit enig verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een ander land, hoewel verzoeker naar verschillende landen is gereisd, om aan zijn situatie te ontsnappen.

Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat het voor hem een 'vlucht' was. Verzoeker heeft op allerlei manieren geprobeerd om vooreerst een leven op te bouwen in Brazilië, doch toen de situatie daar niet meer veilig was, hij ook in Colombia geprobeerd heeft om een leven op te bouwen.

Verzoeker probeert al sinds 2017, dat is bijna 5 jaar, op zoek te gaan naar een land waar hij zichzelf kan zijn en waar hij geaccepteerd kan worden.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt duidelijk dat de situatie veel complexer is dan dat verwerende partij probeert aan te tonen.

Het Commissariaat-Generaal baseert zich op een verkeerde veronderstelling van verzoekers verklaringen, en baseert zich op een leven op sociale media, hoewel verzoeker zelf hiermee niet werd geconfronteerd. Mocht dit wel gebeurd zijn, had verzoeker hier wel degelijk de nodige verduidelijkingen kunnen aanbrengen.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur."

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk heeft kunnen aantonen dat hij in Colombia een actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij herhaalt dat er een groot verschil is tussen wat er in de wet staat en hoe deze wordt gehandhaafd en dat de adjunct-commissaris hier onvoldoende rekening mee houdt. De adjunct-commissaris schendt volgens verzoeker de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel door niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening te brengen.

2.1.2. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar volgende stukken, waarvan hij de links naar de elektronische versie vermeldt:

- stuk 3: COI Focus *"Colombia. Seksuele minderheden en transgenders"* van 17 december 2021, beschikbaar op:

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf;

- stuk 4: het artikel *"LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice"* van WOLA van 3 juli 2020, beschikbaar op: <https://www.wola.org/analysis/lgbt-rights-and-peace-in-colombia-the-paradox-between-law-and-practice/>

- stuk 5: het rapport *"Colombia. Events of 2021"* van Human Rights Watch, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/colombia#23f1a9>

- stuk 6: het artikel *"Sharp rise in attacks as 76 LGBT people murdered in Colombia in 2020"* van Justice for Colombia van 26 februari 2021, beschikbaar op: <https://justiceforcolombia.org/news/major-rise-in-homophobic-attacks-as-76-lgbt-people-murdered-in-2020/>.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 7 december 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 22 september 2022 als nieuw element.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en een individuele beoordeling van zijn vraag om internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk blijft, omdat (B) hij niet aantoonde dat er op dit ogenblik, wat hem betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat, nu (i) de ernst van zijn vrees ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij in juni 2017 reeds Colombia verliet om naar Brazilië te gaan, waar hij bijna twee jaar verbleef zonder internationale bescherming aan te vragen, en hij tijdens zijn verblijf in Brazilië terugkeerde naar Colombia voor twee weken en daarbij een bezoek bracht aan zijn geboortedorp, waar zijn seksualiteit nochtans niet aanvaard werd, hetgeen één van de voornaamste redenen voor zijn vertrek uit het land vormde, (ii) aan de ernst van zijn vrees tevens afbreuk wordt gedaan door het feit dat hij in april 2019 vanuit Brazilië naar Spanje reisde en zich vervolgens bijna negentig dagen (de duurtijd van zijn visum) op Europees grondgebied bevond zonder internationale bescherming aan te vragen of zijn verblijf in Europa via een andere procedure te verlengen, en hij vervolgens naar Argentinië ging, van waaruit hij in maart 2021 opnieuw terugkeerde naar Colombia, (iii) er in de context van de protesten die in Colombia plaatsvonden na zijn terugkeer in 2021 geen persoonlijke vervolging in zijn hoofde kan worden vastgesteld, bijvoorbeeld vanwege zijn seksuele geaardheid of huidskleur, (iv) het opmerkelijk is dat hij Colombia in maart 2022 naar eigen zeggen verliet met het idee om asiel aan te vragen en naar Duitsland reisde maar daar gedurende zijn verblijf van één of twee weken geen verzoek om internationale bescherming indiende en vervolgens naar Spanje vloog maar daar evenmin asiel aanvroeg, (v) hij met betrekking tot zijn seksuele geaardheid geen enkel concreet vervolgingsfeit naar voren brengt, maar louter op algemene wijze stelt dat hij in Colombia niet zou kunnen zijn wie hij is en niet in zijn dorp kan leven door zijn seksualiteit en dat de regering de personen van de LGBT-gemeenschap niet kan beschermen, (vi) hij niet aannemelijk maakt dat zijn dorp, Villa Paz, enige plaats zou zijn in Colombia waar hij zou kunnen leven (maar waar het tegelijk voor hem onmogelijk zou zijn om te leven), inzake zijn vrees om het slachtoffer te worden van het algemene geweld in zijn dorp

dient te worden verwezen naar de analyse van de veiligheidssituatie in Colombia verder in de bestreden beslissing, en verder nog kan worden opgemerkt dat hij ondanks deze vrees wel nog terugkeerde naar zijn dorp in 2018 alsook twee keren in 2021, hetgeen minstens vraagtekens plaatst naast zijn inroeping van dit asielmotief, (vii) het naar het hoofd geslingerd krijgen van denigrerende opmerkingen, hoe betreurenswaardig ook, onmogelijk gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (viii) nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt daarenboven blijkt dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zijn deel uitmaakt van deze sociale groep, (ix) de problemen die verzoeker omwille van zijn seksuele geaardheid zou hebben gehad met zijn moeder niet kunnen gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, het daarbij noemenswaardig is dat hij op zijn facebookpagina verschillende foto's van zijn moeder postte waarbij hij haar onder meer een gelukkige verjaardag wenste en aangaf dat hij veel van haar houdt, hetgeen niet meteen zeer ernstige problemen tussen hem en zijn moeder laat vermoeden, en hierbij ook kan worden herhaald dat hij na zijn initiële vertrek uit Colombia in 2017 nog terugkeerde in 2018 en 2021 en destijds ook steeds zijn familie in het dorp bezocht, wat evenmin wijst op een zwaar verzuurde familiale relatie, (x) het CGVS daarenboven van mening is dat hij als homoseksuele man, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden en zijn verleden, in de stedelijke regio's van Colombia een normaal leven kan uitbouwen, en (xi) de documenten die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, met name zijn Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, zijn geboorteakte, een brief die bevestigt dat hij Afro-Colombiaan is en afkomstig is uit het dorp Villa Paz, alsook een document van de Speciale Jurisdictie voor Vrede (JEP) waarin bevestigd wordt dat zijn dorp gedurende enkele jaren te maken had met geweld, bovenstaande appreciatie niet kunnen beïnvloeden, en omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt niet terug te willen keren naar zijn land van herkomst, Colombia, uit vrees voor de algemene situatie aldaar en de aanwezigheid van gewapende groeperingen in zijn geboortedorp, alsook omwille van het feit dat zijn homoseksuele geaardheid niet zou worden geaccepteerd door zijn familie en de bredere (dorps)gemeenschap.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij omwille van de door hem aangehaalde vluchtmotieven een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert.

Uit hetgeen *supra* onder punt 2.3.3 is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid onder verwijzing naar de algemene situatie van homoseksuelen in Colombia en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissing terecht op dat uit de informatie waarnaar hij verwijst, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 17 december 2021 (update), niet blijkt dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo dient te worden gewezen op het bestaan in Colombia van een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten (COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 17 december 2021 (update), p. 6-10). Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen (*Ibid.*, p. 11-28). Door hier in zijn verzoekschrift op te wijzen, toont verzoeker evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Bovendien wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er wat dit betreft grote verschillen te bestaan tussen enerzijds de situatie in Bogotá of andere groten steden en anderzijds de situatie in de kleinere steden of op het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo Colombia Diversa een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen (*Ibid.*, p. 21-26, 28). Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19-pandemie, dient erop te worden gewezen dat volgens de ngo Colombia Diversa niet kan worden uitgesloten dat de toename van geweldsdelicten eveneens beïnvloed werd door een verbeterde of verhoogde rapportering van dergelijke misdrijven (*Ibid.*, p. 19). De Raad acht het verder relevant dat, niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, uit voormelde informatie blijkt dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden (*Ibid.* 15, 17, 28, 31).

De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt is dezelfde als, of ligt in lijn met, de informatie waarop voormelde COI Focus is gebaseerd. Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aldus kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden in zijn oordeel dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk is.

Te dezen stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden vast dat het feit dat verzoeker verklaart Colombia reeds te hebben verlaten in 2017 om dezelfde redenen die hij thans inroept om niet terug te willen of kunnen keren, maar desondanks nog tweemaal terugkeerde naar Colombia, afbreuk doet aan de ernst van de door hem aangehaalde vrees en vluchtmotieven. Verzoeker is in zijn verzoekschrift van mening dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd en wijst erop dat hij net geprobeerd heeft om in andere landen, zoals Brazilië, een leven uit te bouwen. Dit gegeven doet evenwel niets af aan de pertinente vaststellingen dat verzoeker in geen van de landen waarin hij voorafgaand aan zijn komst naar België verbleven heeft een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij zich door zijn (herhaaldelijke) terugkeer naar zijn

land en regio van herkomst blootstelde aan de risico's waaraan hij zich naar eigen zeggen wou onttrekken. Waar verzoeker betoogt dat *"er uiteraard een groot verschil is tussen een leven uitbouwen in Colombia, als homoseksueel, en even twee weken familie gaan bezoeken"*, gaat hij eraan voorbij dat hij volgens zijn verklaringen na zijn tweede terugkeer naar Colombia in maart 2021 er zijn leven opnieuw probeerde op te bouwen, zoals hij overigens zelf verder in zijn verzoekschrift aangeeft, en er een jaar verbleef alvorens naar Europa te komen met de bedoeling er asiel aan te vragen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). De vaststelling dat verzoeker voor zijn komst naar België meerdere dagen of weken in achtereenvolgens Duitsland en Spanje verbleven heeft en geen overtuigende argumenten aanhaalt die zijn nalaten in één van deze landen om internationale bescherming te verzoeken kunnen rechtvaardigen, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en door verzoeker niet wordt betwist, vormt een bijkomende tegenindicatie voor het bestaan van een werkelijke en dringende nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

Verzoeker betwist verder niet dat hij met betrekking tot zijn seksuele geaardheid tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel concreet vervolgingsfeit naar voren heeft gebracht en slechts verwees naar geïsoleerde feiten waar hij zelf nooit veel aandacht aan zou hebben gegeven, zoals opmerkingen over zijn homoseksualiteit, aanmaningen om weg te gaan en incidenten waarbij er naar hem of op de vloer gespuwd werd. Dienaangaande dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat deze incidenten, hoe betreurenswaardig ook, niet kunnen worden gelijkgesteld met daden van vervolging, zoals bedoeld in artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, of met ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van die wet. De Raad merkt hierbij op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt *in casu* niet het geval. Ook de problemen die verzoeker omwille van zijn geaardheid zou hebben gekend met zijn moeder en zijn familie blijken niet dermate ernstig dat zij gelijkgesteld kunnen worden met vervolging of ernstige schade in voormelde zin, temeer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, zoals reeds gesteld, na zijn initiële vertrek uit Colombia in 2017 nog terugkeerde in 2018 en 2021 en destijds ook steeds zijn familie in zijn geboortedorp bezocht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 12).

Zoals *supra* reeds aangestipt, blijkt uit bronnen die worden aangehaald in voormelde COI Focus van 17 december 2021 dat LGBT-personen van Afrikaanse origine, zoals verzoeker, het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. De organisatie Somos Identidad wijst er in een rapport op dat voor studenten die behoren tot een seksuele minderheid, van Afrikaanse origine zijn en afkomstig uit landelijke gebieden van Colombia, toegang krijgen tot scholing een uitdaging is, en afstuderen voor de meesten een onbereikbaar doel. Dezelfde dubbele discriminatie doet zich voor deze personen voor op de arbeidsmarkt, in de huisvestingssector en in de gezondheidssector (COI Focus *"Colombia. Seksuele minderheden en transgenders"* van 17 december 2021 (update), p. 25). *In casu* is de Raad net zoals de adjunct-commissaris van mening dat verzoeker, als homoseksuele man van Afro-Colombiaanse origine en afkomstig uit een landelijke regio, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden en zijn verleden, in de stedelijke regio's van Colombia een normaal leven kan uitbouwen. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht: *"Zo heeft u onder meer uw middelbaar onderwijs kunnen afronden alsook een kokopleiding in Bogota gevolgd (CGVS p.6-8), en heeft u ook verschillende werkervaringen in restaurants in Bogota (CGVS p.7, 13). U ontmoette uw eerste Colombiaanse homovrienden tijdens uw legerdienst, hetgeen u omschreef als een goede ervaring die u heeft geholpen om te kunnen zijn wie u bent (CGVS p.7). Na uw legerdienst had u ook in Bogota homovrienden met wie u uitging in het 'homonachtleven' (CGVS p.7), en daarnaast nog vriendinnen van uw kokopleiding (CGVS p.17). Toen u een persoonlijke ruzie kreeg met één van deze vriendinnen bij wie u verbleef na uw terugkeer uit Argentinië, bleek u voorts ook in staat om een andere verblijfplaats in de homowijk van Bogota te vinden (CGVS p.13)."* Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt waarom de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd voorgaande appreciatie niet kunnen beïnvloeden:

"Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, alsook de brief die bevestigt dat u Afro-Colombiaan uit Villa Paz bent, ondersteunen immers louter uw nationaliteit, identiteit en herkomst, elementen die echter niet ter discussie staan maar evenmin tot een automatische toekenning van de vluchtelingen- of

subsidiare beschermingsstatus kunnen leiden. Het document van de Speciale Jurisdictie voor Vrede (JEP) toont op haar beurt aan dat uw dorp, Villa Paz, inderdaad te maken had met geweld in het verleden, hetgeen de (tijdelijke) verhuis van uw familie naar Bogota in 1999 – zoals u zelf ook aangaf (CGVS p.3-5) – verklaart, maar betreft verder geen actueel element dat in casu zou wijzen op een nood aan internationale bescherming.”.

Verzoeker laat deze pertinente motivering geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De argumentatie in het verzoekschrift “*dat de bestreden beslissing voornamelijk gebaseerd is op foto’s die verzoeker op zijn Facebook heeft gepost*” vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing. Naar foto’s op verzoekers facebookprofiel wordt in de bestreden beslissing vooreerst verwezen ter staving van de vaststelling dat verzoeker gedurende enkele maanden in 2019 op verschillende plaatsen in Spanje, Italië en Duitsland verbleef, doch dit bleek tevens uit verzoekers verklaringen, die door hem niet worden betwist (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verder wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op dat verzoekers verklaringen volgens de welke hij tijdens zijn laatste verblijf in Colombia van maart 2021 tot maart 2022 in paniek leefde, honger had en bijna twintig kilo afviel niet stroken met foto’s die hij gedurende die periode op zijn facebookpagina plaatste. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij zijn land van herkomst in hoofdzaak omwille van socio-economische redenen verlaten heeft. Tot slot wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op foto’s die verzoeker in 2016 op Facebook postte waarop hij te zien is met zijn moeder en die op zich niet verenigbaar zijn met zijn bewering als zou zijn relatie met zijn moeder ernstig verstoord zijn omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hoger werd evenwel reeds aangestipt dat, zo enig geloof kan worden gehecht aan de problemen met zijn moeder, deze problemen niet van die aard blijken dat zij gelijkgesteld kunnen worden met vervolging of ernstige schade. De omstandigheid dat verzoeker met deze facebookfoto’s niet werd geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud vormt voor de adjunct-commissaris geen beletsel om verzoekers verklaringen hieraan af te toetsen en de vastgestelde incoherenties te vermelden in de bestreden beslissing. Verzoeker beschikt met onderhavig beroep hoe dan ook over de mogelijkheid om zijn standpunt dienaangaande kenbaar te maken en een aannemelijke uitleg te verschaffen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich tot de gemeenplaats “*dat het échte leven niet altijd overeenstemt met hoe een leven wordt geportretteerd op sociale media*” en voegt hieraan toe dat hij voornamelijk wegluchtte naar zijn zogenaamd leven op sociale media om te verbergen hoe moeilijk hij het had om zich in Colombia geaccepteerd te voelen. Dat deze uitleg niet kan overtuigen mag onder meer blijken uit het feit dat verzoeker op foto’s die op 28 oktober 2021 in Cartagena, Colombia werden genomen duidelijk in goede (gespierde) vorm verkeert, wat niet strookt met zijn beweringen als zou hij toen geen geld hebben gehad om eten te kopen en daardoor fel vermagerd zijn (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1, Prints Facebook verzoeker (profiel+foto’s)). Verder stelt de Raad vast dat verzoekers moeder op 26 november 2018 op Facebook een foto van haar met verzoeker als haar profielfoto instelde en daarbij vermeldde dat het haar zoon betrof, wat niet strookt met de beweerde schaamte die zij voor haar zoon zou hebben gevoeld omwille van zijn geaardheid (*Ibid.*, nr. 3, Prints Facebook moeder van verzoeker). Wat er ook van zij, de vaststellingen gebaseerd op foto’s op Facebook zijn slechts bijkomstig van aard daar de overige pertinente bevindingen van bestreden beslissing *in casu* voldoende determinerend zijn en door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst meent te kunnen terugkeren, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn seksuele geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.3. In zoverre verzoeker een nood aan internationale bescherming inroept omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Bovenstaande analyse, die door de verwerende partij bevestigd wordt in haar aanvullende nota neergelegd op 7 december 2022 onder verwijzing naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 22 september 2022, wordt door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek noodzakelijk blijkt en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT